

בעלון זה נעסוק בתוכן שיעור מס' 772 במדרשת "ברינה יקצור", מיסודו של מ"ר הגאון רבי יעקב אדלשטיין זצ"ל השיעור נמסר ברמת השרון ברחוב הקוצר 2, השבוע יתקיים השיעור ביום ד' בשעה 19:00. השיעור מועבר גם בזום, מספר הפגישה: 977999777, סיסמת כניסה: 777.

עלון מס' 646 שנה י"ד העלון מוקדש לע"נ מרן הרב עובדיה יוסף בן גורג'יה זצ"ל ח' חשוון תשפ"ד

לך לך - תוכן ענייני הפרשה

- א. נסיון אברהם אבינו בהליכה לחרן, ומשם לארץ ישראל.
- ב. נסיונות: רעב בארץ, אברהם ושרה יורדים למצרים, שרה נלקחת לפרעה, ובדרך נס, עולים ממצרים בכבוד.
- ג. ריב רועי אברהם עם רועי לוט, כתוצאה מכך נפרד לוט מאברהם ומתיישב בסדום (יג, ה-ח).
- ד. מלחמת המלכים, רדיפת אברהם להצלת לוט, וניצח את המלכים, והשיב לחמשת המלכים את הרכוש, קיבל את ברכת שם - מלך שלם, ונשבע למלך סדום שלא יקח מרכושו. (פרק יד).
- ה. הבטחת ה' לאברהם: פה יהיה זרעך, והאמן בה'.
  - ו. ברית בין הבתרים ונבואת השעבוד במצרים והגאולה משם (פרק טו).
  - ז. שרה והגר המצרית, והולדת ישמעאל (פרק יז).
  - ח. הבטחת ה' לאברהם על הולדת יצחק.
  - ט. בריתו של אברהם אבינו - מצות מילה (פרק יז).

"אל תירא אברהם אנוכי מגן לך" (טו, א) - אמ

תגמול חסד תספיק גם ללמוד תורה - סיפור

בישיבת ראדין פעל גמ"ח (גמילות חסדים) שנוהל ע"י בני הישיבה.

פעם פנה ה'חפץ חיים' לאחד מבחירי הישיבה בבקשה שיאות ליטול על שכמו את ניהול הגמ"ח.

אלא שאותו בחור, שנודע כמתמיד ושקדן עצום, הרהיב עוז בנפשו לסרב לבקשתו של החפץ חיים.

'חשקה נפשי בתורה' אמר, 'וחוששני שניהול הגמ"ח יפריעני מלימודי'. אך החפץ חיים לא השתכנע.

הוא פתח לפני הבחור את הגמרא (במסכת ראש השנה י"ח.) והצביע לפניו על הגמרא המספרת על הקללה בה נתקללו בני עלי, שלא יאריכו ימים, על שזלזלו בקדושת המשכן בכך שהיו נוטלים בחוזקה את בשר הזבחים מהמקריבים, והיו מעכבים מלהקריב את קיני היולדות. קללת הכתוב (שמואל א ב, ל"א): "וְכָל מִקְרִבֵי בֵיתְךָ יָמוּתוּ אֲנָשִׁים", התקיימה בהם בבית עלי, והם לא האריכו ימים יותר מ-20 שנה.

מספרת הגמרא כי אביו ורבה, היו מבני עלי, אך האריכו ימים וחיו יותר מ-20 שנה.

רבה חי 40 שנה ואביו חי 60 שנה. והגמרא מבארת גם מדוע רבה, שעסק בתורה, חי 40 שנה.

ואביו, שעסק בתורה ובגמילות חסדים, חי 60 שנה. 'רואה אתה' שח ה'חפץ חיים' לאותו מתמיד, 'אם תעסוק בגמילות חסדים, לא רק שעתותיך לא יתקצרו, אלא שחיך יתארכו, וכך יהא בידך סיפק לעסוק בתורה כאוות נפשך, שהרי מנתנה לאחרים לא מפסידים'!

[דרך עץ החיים]

החל מפרשה זו התורה מתחילה לעסוק באבות הקדושים ובהתגלותו של הקב"ה בפעם הראשונה לאברהם אבינו ע"ה. כתוב בפרשה (טו, ו): "וְהָאֱמֹן בַּה' וַיִּחְשְׁבֶהָ לוֹ צְדָקָה". הכתוב מדגיש את אמונתו התמימה של אברהם אבינו ע"ה בהש"ת כפי שאומר רש"י: הקב"ה חשבה לאברם לזכות ולצדקה, על האמונה שהאמין בו.

מבואר ברמב"ם (בהל' ע"ז פרק א), שאברהם אבינו ע"ה היה עמודו של עולם. הוא עמד בפרץ העבודה הזרה והיה קורא בקול גדול לפרסם ולהודיעם שיש אלוה אחד לכל העולם ולו ראוי לעבוד. והיה מהלך מעיר לעיר ומממלכה לממלכה וקורא ומקבץ העם, עד שהגיע לארץ כנען והוא קורא, שנאמר (כא, לג): "וַיִּקְרָא שָׁם בְּשֵׁם ה' אֱלֹהִים". עכ"ד.

בעניין אמונה יש שני סוגים, יש אדם אשר מאמין רק בהשם יתברך ויודע כי ה' יתברך עשה ועושה ויעשה לכל המעשים, ואין עוד מלבדו וכי מאת ה' היתה כל זאת, ולכן הוא תולה את הכל בהשם יתברך ומאמין רק בו יתברך. אבל לעומתו יש אדם שעושה ופועל ועוסק בדברים רבים, ולכן מטבע הדברים הוא מאמין גם בכוחות שלו עצמו וגם ביכולת העצומה שלו, ולא רק בהשם יתברך לבדו.

אברהם אבינו האמין רק בהשם יתברך ולא בכל דבר אחר, ולא ביכולתו שלו ולא בכוחותיו שלו, על אף שהוא החזיר אנשים בתשובה וגייר אנשים כאמרם ז"ל (במדבר רבה יד, יא). וזאת היתה מעלתו וגדולתו של אברהם אבינו בכך שהוא האמין רק בהשם יתברך.

ולהבדיל אלפי הבדלות, המדען הגדול אלברט איינשטיין תרם תרומות רבות לעולם במדעיו הגדולים, בין היתר בעזרתו לפיתוח נשק גרעיני ופצצה אטומית, ואכן הוא האמין במדעיו הגדולים ובכוחותיו וביכולתו העצומה.

כמוהו גם המדען הגדול אייזק ניוטון מאנגליה, אשר תרם לעולם ממדעיו הגדולים כמו במתמטיקה, ובפיזיקה, כאשר המציא את הטלסקופ הראשון, ועל הגילוי יחידת הכח 'ניוטון' אשר נקראת על שמו. וכמוהם אחרים, אשר האמינו בעיקר ביכולות שלהם ובכוחות שלהם, וזאת היתה עיקר האמונה שלהם. ורק כאשר הזקינו באו לידי הכרה וידיעה כי כל המדע שלהם הוא כאין וכאפס לעומת הקב"ה הכל יכול, ואז ידעו כי אין עוד מלבדו.

אברהם אבינו הגיע להכרה בבורא עולם עוד בהיותו בן 3. בן לאביו תרח שכל עסוקו היה לייצר סוגי עבודה זרה, עד לנקודה בה הוא מנתץ את כל הפסלים (של העבודה זרה). וכדברי חז"ל (נדרים לב.) בן ג' שנים הכיר אברהם את בוראו, וכבר מגיל קטן כזה האמין רק בהשם יתברך ואין עוד מלבדו. אמונה לא נולדים אתה. אמונה תמימה בהשם יתברך זה לא ענין תורשתי כלל. אמונה היא עבודה אישית של כל אדם להאמין בהשם יתברך בבחינת "שְׂאוּ מְרוֹם עֵינֵיכֶם וְרְאוּ מִי בָרָא אֱלֹהִים". אמונה היא מלשון להתאמן, וככל שאדם יעסוק בספרי מוסר והתבונן בכל דבר כי יד ה' היתה פה, ואין מקריות בעולם אלא הכל מושגח מאת ה' יתברך.

והנה, הדברה הראשונה בעשרת הדברות: "אָנֹכִי ה' אֱלֹהֶיךָ אֲשֶׁר הוֹצֵאתִיךָ מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם מִבֵּית עֲבָדִים" - היא מצוות האמונה, המצווה להאמין במציאות הבורא האחד והיחיד, שהוא עילת כל העילות וסיבת כל הסיבות בעולמנו, ואשר בטובו מחדש ומקיים בכל רגע ורגע מעשה בראשית.

כשאדם מגיע לנקודה בה הוא מאמין בבורא העולם, הדבר ניכר בכל דבר בחייו. חיינו הופכים להיות שלווים ורגועים, כי אדם כזה מבין שהכל אבל הכל מאיתו יתברך.

"לך לך... (יב, א) וְהִקַּמְתִּי אֶת בְּרִיתִי בֵּינִי וּבֵינְךָ וּבֵין זֶרְעֶךָ" (יז, ז) - מְמַסֵּרֹת נֶפֶשׁ מְרוּוִּיחִים - סִיפּוּר

הקב"ה ניסה, מדד ובחן את אברהם בשלשה דברים אלו, אמר לו: השאר את כל ממונך כשתעזוב את חרן, תעקוד את בנך ותמסור את חייך כשתכנס לכבשן האש. לאחר שעמד שאברהם אבינו בכל שלשת הניסיונות הללו, אמר לו הקב"ה: על כן תזכה לשלשת הדברים האלה - בני - ייולד לך בן - יצחק, חיי - ניתנה הבטחה לבני ישראל עד סוף כל הדורות שהקב"ה יצילם, מזוני - ניתנה הבטחה שבניו ייצאו ברכוש גדול. כי מי שמוכן להקריב ולתת הכל לקב"ה את כל אשר לו - יקבל ממנו בשפע רב... הסיפור הבא ממחיש את הדברים באופן נפלא. בארה"ב מתגורר יהודי בשם ר' שמואל אוסטרן, ר' שמואל זה הינו 'בעל הבית', אך זכה לגדל ארבעה בנים - כולם תלמידי חכמים מופלגים! משנשאל פעם במה זכה לכזו נחת יהודית מיוחדת, השיב: בתקופת מלחמת העולם השנייה, שרתי כחיל ב'מארינס' של צבא ארצות הברית. הפלגנו באנייה לנסיעה ארוכה שנמשכה למעלה מחודש. היינו מצוידים בכמות גדולה של מנות אוכל צבאיות, שכללו לחם ומנה בשרית. כמובן, לא נגעתי בבשר הטריפה, ובמשך כל התקופה התקיימתי מלחם ומים. יום אחד הופצצה האנייה שלנו על ידי מפציץ גרמני. הפצצה פגעה בחלק מהאנייה, פרצה בה שרפה וכל מחסן הלחם נשרף. מה יהיה כעת?! אין לחם, והמזון היחיד החילופי הוא בשר טרפה... לא רציתי להתגעל במאכלות אסורות, אבל ממה אתקיים? שאלתי את החברים אם במקרה נשאר למישהו קצת לחם. ניגש אלי חייל ולחש לי: "בוא אחר". הוא הביא אותי למקום מחבוא, הסיר את הכיסוי והנה התגלתה לנגד עינינו כמות גדולה של לחמים! מתברר כי הוא גנב אותם מהמחסן והחביא אותם לעצמו... הכמות הזו יכולה להספיק עד סוף ההפלגה. אך אז אמר החייל: "הבגדים שלי נשרפו בהפצצה. אני מוכן לתת לך את הלחמים הללו, אבל בתמורה תן לי את בגדיך"... הסכמתי. עטפתי את עצמי בסדין ונתתי לו את המדים שלי. בתמורה קבלתי ממנו כמות גדולה של לחמים, שמהם התקיימתי במשך ארבעה שבועות, עד שהסתיימה ההפלגה. אין לתאר את הבושה שהיתה לי כשנאלצתי להתהלך כל היום עטוף בסדין במשך ארבעה שבועות, אבל הייתי שלם עם המעשה. שמחתי בלבי שעל ידי כך נצלת מאכילת טריפה. והנה, הקב"ה שילם לי את שכרי בכפל כפליים: על כל שבוע של התבזות לכבוד שמים - זכיתי לבן תלמיד חכם. ארבעה שבועות - ארבעה בנים תלמידי חכמים מופלגים! [שש באמרתך]

"וַיַּחְשְׁבָהּ לוֹ צְדָקָה" (טו, ו)

כתב מרן הגאון רבי עובדיה יוסף זצ"ל בשם רבנו האר"י ז"ל: שכל המצוות שאדם עושה, נרשמים על גבי מצחו באות אחת של כ"ב אותיות אל"ף - ב"ת, אות המיוחדת לאותה מצוה, ואותה אות מאירה זמן מה על מצחו של בעל המצוה, אך תיכף היא נבלעת במצחו ומסתלקת, אבל הנותן צדקה לעניים, האות צ' מאירה במצחו כל אותו השבוע, והוא בסוד מה שנאמר: "וַיִּצְדַּקְתּוּ עַמְדַּת לְעַד, כִּי אֵינָה נִבְלַעַת מִיַּד כִּשְׂאֵר הָאוֹתוֹת שֶׁל הַמִּצְוֹת". ואם תחליף אותיות צדקה באותיות א"ת ב"ש, חוזר להיות צדקה ממש, לרמוז שהיא עומדת במקומה כל אותו שבוע. [ענף עץ אבות, פרק ב' משנה ח' עמוד ק"ז ד"ה מרבה צדקה]

"וַיֹּאמֶר אֶל שְׂרֵי אֲשֶׁתוֹ הִנֵּה נָא יָדַעְתִּי פִּי אִשָּׁה יִפֹּת מֵרָאָה אֶת" (יב, יא) - סִיפּוּר

וברש"י: "הנה נא ידעתי - עד עכשיו לא הכיר בה מתוך צניעות שבשניהם, ועכשיו על ידי מעשה הכיר בה". שרה אמנו היתה אשה נאה ביותר. כך העידו עליה חז"ל (בבא בתרא נח:): "הכל בפני שרה כקוף בפני אדם". אברהם אבינו מתקרב לגיל שמונים. רק עתה, כשירד למצרים, גילה זאת. עד עכשיו לא הכיר בה מחמת מידת הצניעות שהיתה בשניהם. לא יאמן! 60 שנה אדם חי עם אשה שכולם בפניה כקוף, והוא עצמו לא יודע כלום על יופיה המיוחד! בספר "חוט המשולש" מובא המעשה הבא: ה"חתם סופר" זצ"ל היה חתן של רבי עקיבא איגר זצ"ל. השידוך לא יצא כל כך מהר לפועל. גם רבי עקיבא איגר וגם ה"חתם סופר" התנגדו לשידוך, אבל כל אחד מצד אחר. רבי עקיבא איגר התנגד, כי לא רצה שה"חתם סופר" יתחתן עם בת עם הארץ, וה"חתם סופר" סרב כי לא רצה שרבי עקיבא איגר ישאי בתו לעם הארץ. נו נו... אבל ענבי הגפן בענבי הגפן, השידוך יצא לפועל. בתשובות רבי עקיבא איגר ל"חתם סופר" מוזכר כמה וכמה פעמים שהוא דורש בשלום בתו. והנה בזקנותו של רבי עקיבא איגר נפטרה בתו, ולא הודיעו לו על כך מפני הסכנה. הוא היה חלש מאוד. יום אחד הגיעה טלגרמה לפרשבורג, שרבי עקיבא איגר עומד לבקר את בתו ואת חתנו. בני המשפחה היו מודאגים מאוד על הבריאות של רבי עקיבא איגר. הוא יגיע לכאן ויראה שבתו נפטרה וה"חתם סופר" חי עם אשה אחרת. אמר להם ה"חתם סופר": "אין לכם מה לחשוש, אני לוקח על זה אחריות". הגיע היום, רבי עקיבא איגר הגיע לביתו של ה"חתם סופר". כמובן, קבלוהו בכבוד רב, והוא כנס לחדר עם חתנו, ה"חתם סופר", והחלו לדבר בלימוד, שיחה שנמשכה כמה שעות. לפני שיצא, נזכר שלא דיבר עם בתו. שאל: "היכן בת"? ה"חתם סופר" יצא מהחדר ואמר כמה מילים לאשתו. היא נכנסה, אמרה: שלום אבא, מה שלומך. שוחחו כמה רגעים. בסוף הוא ברך אותה באריכות ימים ושנים ויצא, ולא ידע משום דבר... "הנה נא ידעתי כי אשה יפת מראה את" - עד עכשיו לא הכיר בה. ["נאה דורש" עמ' קסז]

וַיְבָרְכֵהוּ וַיֹּאמֶר בְּרוּךְ אַבְרָם לְאֵל-עֵלְיוֹן... וּבְרוּךְ אֵל-עֵלְיוֹן אֲשֶׁר מֵאֵן צָרִיךָ בִּידְךָ... (יד, יט-כ) - כִּיצַד מְבָרְכִים אֲנָשִׁים

הגמרא (במסכת נדרים לב:) אומרת: ביקש הקב"ה להוציא כהונה משם, שנאמר: "וְהוּא לָהֶן לְאֵל-עֵלְיוֹן", כיון שהקדים ברכת אברהם לברכת המקום - הוציאה מאברהם וכו'. ע"כ. רואים מכאן שהיתה תביעה על מלכי צדק שלא ברך קודם את הקב"ה. ובזוהר הקדוש (ויחי דף רכז) כתוב: כשאדם רוצה לברך את חברו או בנו וכיוצא בזה, צריך לברך תחילה את הקב"ה, ואם לא מברך תחילה להקב"ה, הברכות שמברך לחברו לא מתקיימות, והמקור לכך: יעקב אבינו בבואו לברך את יוסף, אמר תחילה "הַאֱלֹקִים הָרַעָה אֹתִי"... (בראשית מח, טו), ואחר כך ברכו "הַמְלֶאֶךְ הַגָּאֵל"... וכן אצל יצחק בבואו לברך את יעקב, אמר תחילה (בראשית כז, כז) "רָאָה רִיחַ בְּנֵי פָרִים שָׂדֶה אֲשֶׁר בָּרְכוּ ה' ואחר כך אמר "וַיִּתֵּן לָךְ"... והחיד"א בספרו 'דבש לפי' (מערכת ב) הביא הזוהר הנ"ל, וכתב שכך היה מנהגו של הרב מוהר"י חזק ז"ל, שבבואו אליו אדם שיברכו, היה משים ידו של ראשו ואומר: "יתברך שמו של הקב"ה", ואח"כ מברכו. וה'פלא יועץ' (ערך ברכה) הביא כל זה, והוסיף שגם הוא נוהג כן. והביא שמברך לבת: בחיק ירא ה' נתתן. [באר השבת]

"יקח נָא מֵעַט מַיִם וְרַחֲצוּ רַגְלֵיכֶם" (יח, ד) -

הזהירות מסרך עבירה - סיפור

אומר החיד"א: אברהם אבינו יוצא מגדרו כדי לשרת את אורחיו; הוא רץ אל הבקר כדי להכין להם את מיטב המאכלים, עומד עליהם ודואג לכל צרכיהם, אך כשצריך לתת להם מים לרחיצת רגליהם - כאן הוא משנה את התנהגותו: הוא אינו מביא להם את המים בעצמו, אלא אומר להם: "יקח נָא מֵעַט מַיִם", קחו אתם ודאגו לעצמכם. מדוע? מבאר רש"י: "כסבור שהם ערביים שמשתחוים לאבק רגליהם, והקפיד שלא להכניס עבודה זרה לביתו". אברהם לא רוצה שום קשר לעבודה זרה! אומר על כך המדרש (תנחומא פר' וירא): "אתה אמרת להם 'יוקח' - אני נותן לבניך מצות פסח, שנאמר (שמות יב, ג) 'וַיִּקְחוּ לָהֶם אִישׁ שֶׁה'".

אין לשער את גודל השכר על כל דקדוק במצוה וזהירות מדבר עבירה.

מעשה בראש ישיבה אחד, שבתו הגיעה לפרקה והוא עמד לשדך אותה עם בחור תלמיד חכם ועילוי גדול. לבחור מפואר שכזה הוצעו שידוכים של בנות עשירים, שאבותיהן הציעו 'סידור מלא'. אותו ראש הישיבה כבר הוציא את כל כספו על נישואי ילדיו הקודמים, ולא נשאר לו מאומה עבור נישואי בת זו. מה יעשה? קשה היה לו לוותר על השידוך המצוין הזה, והוא נטל על עצמו התחייבות לדירה לזוג הצעיר בשווי מיליון שקלים...

תהתה אשתו "איך אתה מתחייב על סכום כזה? מנין יהיה לך את הכסף לכך?" השיב לה: "בכוח התפילה. אתפלל לה' שייתן לי, ולה' הישועה". ואכן התקיים בו "טרם יקראו ואני אענה"... הישועה הגיעה עד מהרה: יום אחד הוא קבל טלפון מעורך דין לא מוכר, המודיע לו שקשיש פלוני נפטר מן העולם והוא ציווה בצוואתו להוריש את דירתו לאותו ראש ישיבה. ראש הישיבה הכיר את הנפטר. היה זה יהודי גלמוד וערירי שהתגורר בסמוך לשיבה. ראש הישיבה חמל עליו ונהג לבקר אותו ולהתקשר אליו מפעם לפעם. ליהודי זה היתה הכרת הטוב כלפי ראש הישיבה, והוא החליט להוריש לו את דירתו, ששוויה מיליון וחצי שקלים....

ראש הישיבה קבל את הבשורה בהתרגשות ובהודיה לה'. 'נפלאות דרכי ההשגחה', חשב בלבו, 'אני התחייבתי לקנות לזוג הצעיר דירה במיליון שקלים, כי חשקתי בחתן תלמיד חכם, והנה מן השמים שלחו לי את הסכום הזה, ועוד הוסיפו עליו 'בונוס' של חצי מיליון, והכל מכח התפילה. הוא התכוון להתקשר לרעייתו כדי לבשר לה את הבשורה, אך רגע לפני כן קבל שיחת טלפון נוסף מעורך הדין: "אני מצטער, כנראה שהדברים לא פשוטים כל כך. לנפטר הערירי יש אחיינית, וכשהודעתה לה על הצוואה - היא טענה שהיא היורשת הטבעית ואין תוקף לצוואה, כי מן הסתם היא נכתבה ביוזמת ראש הישיבה שניצל את חולשתו של הזקן שהיה בעל כושר שיפוט מוגבל, אך ברצוני להרגיע אותך, לטענתה של האחיינית אין שחר! המנוח ערך את הצוואה במשרדי, הוא עשה זאת מרצונו החופשי ומתוך צלילות הדעת, כשאתה כלל לא ידעת על קיומה עד לאחר פטירת המנוח. אני הוא זה שהודעתה לך עליה. אני מניח שהאחיינית תדרוש מבית המשפט לבטל את תוקפה של הצוואה, אך בטוחני שלאור העובדות שאציג בפני בית המשפט - הוא ידחה את בקשתה ויאשר את תוקף הצוואה".

ראש הישיבה נכנס לעובי הקורה ובחן את ההיבטים ההלכתיים של הצוואה. הוא עיין בספרי השו"ת וספרי ההלכה, ונוכח לדעת שהדבר איננו פשוט כלל ועקר. הרי מעיקר דין תורה 'אין אדם יכול להוריש למי שאינו ראוי לירשו ולא לעקור הירושה מן היורש, אף על פי שזה ממון הוא' (רמב"ם בהלכות נחלות, פרק ו, הלכה א). על כן אדם המבקש להקנות את רכושו למי שאינו יורשו על פי דין תורה, עליו לעשות זאת בדרך של 'מתנה מחיים'. וכיון שהוא מעוניין להקנות את רכושו במתנה רק לאחר מותו, יש לנסח זאת בנוסח הנכון, וכמו כן יש הבדל בנוסח בין צוואה של אדם בריא לבין צוואה של שכיב מרע. בנוסף לכך, יש לערוך שטר קנין אשר יעיד על העברת הבעלות בנכסים.

ראש הישיבה התקשר לעורך הדין, והודיע לו שכיון שהמנוח ערך אצלו את צוואתו על פי הדין האזרחי ולא על פי ההלכה, אם כן אין תוקף לצוואה, וממילא את עזבונו יירשו יורשיו, בהתאם לכללי הירושה על פי דין תורה. והוסיף: "אמנם יש דעות שלפיהן אני יכול לסמוך על הצוואה, אולם אינני רוצה ליהנות מכסף שאיננו כשר במאת האחוזים!" עורך הדין היה המום מן התשובה, אך לאחר מחשבה השיב: "כבוד הרב, לפני שאתה מוותר על נכס בשווי מיליון וחצי שקלים, שמע את דבריי: אחייניתו של הנפטר ישיבה במשרדי, היא אמרה לי כי בדעתה לפנות לבית המשפט כדי לבטל את תוקפה של הצוואה. הסברתי לה כי אין לה כל סיכוי, שכן הצוואה נערכה במשרדי לפי כלללי הדין האזרחי. לכן הצעתי לה שתגיע אתך לפשרה: הנכס יימכר, ותמורתו תחולק ביניכם בהסכמה. את חלקך תקבל ממנה, כמתנה מוחלטת, כדי להסיר כל מניעות הלכתיות ומשפטיות. האחיינית הסכימה להצעת הפשרה, וכעת נותר לשמוע מה דעתך, האם גם אתה תסכים להצעה". ראש הישיבה הסכים, כמובן, להצעתו של עורך הדין, וחשב בלבו: הרי מצד חוק המדינה - הצוואה תקפה ו'דינא דמלכותא דינא'. אחייניתו של הנפטר בטוחה שהיא לא תקבל מאומה מן הירושה, כפי שעורך הדין הסביר לה. לכן היא מנסה לזכות ולקבל נתח כלשהו מהנכס, ומבחינתה על כל שקל שתקבל - היא צריכה לומר לי תודה. מאידך, עורך הדין הודיע כי ידרוש ממנה שכל מה שאני אקבל - יחשב כמתנה ממנה, הניתנת לי בלב שלם. אם כן זהו כסף כשר בתכלית, ואין מניעה לקחתו. ראש הישיבה ואחייניתו של המנוח נפגשו במשרדו של עורך הדין. האחיינית הגיעה מצוידת בעצה שקבלה מעורך הדין שלה: "כשתדונו על גובה הסכום שתקבלי, מן הסתם ינסה האיש להקטין את הסכום עד למינימום, כי הוא בטוח - בצדק - שהוא יזכה בנכס בבית המשפט, שהרי המנוח הוריש לו אותו בצוואתו. לכן, כצעד טקטי, תדרשי מראש סכום גבוה, למשל חצי מיליון שקל, כדי שגם אם הוא ינסה לכווץ את הסכום, תישארי עם סכום מכובד ביד"... היא פנתה אל ראש הישיבה ואמרה לו בחצי פה: "אני מוכנה להסכם פשרה שבו אתה תקבל שני שלישי של ערך הנכס - מיליון שקלים, ואני אקבל שלישי - חצי מיליון"... להפתעתה המרובה השיב ראש הישיבה: "מקובל עליי לגמר". ראש הישיבה ויתר מלכתחילה על סכום של מיליון וחצי שקלים, מאחר שלא רצה ליהנות מסרך גזל, יושב בשמים ראה את הנהגתו הכשרה והשיב לו כגמולו. את הסכום אותו בקש מהקב"ה כדי לקנות דירה לחתן המופלג - מיליון שקלים - קבל ממכירת הנכס של הנפטר, ובכסף כשר...

[שש באמרתך]

”ואַבְרָכָה מְבָרְכֶיךָ וּמְקַלְלֶיךָ אָאָר וְנִבְרָכָה בְּךָ כָּל מִשְׁפַּחַת הָאֲדָמָה” (יב, ג) – סיפור מדהים

”ואַבְרָכָה מְבָרְכֶיךָ”, כיון שבא אברהם אמר הקב”ה אינו דרך כבוד שאהיה אני זקוק לברך את בריותי, אלא הריני מוסר את הברכות לאברהם ולזרעו. וכל מי שקובעין בו ברכה, אני חותם על ידיהם. (מדרש תנחומא וזאת הברכה א’).

סיפורנו התרחש בסוף שנת תשס”א, בבורו פארק שבארה”ב. מלבד השמות הבדויים, הסיפור האמיתי... מר גרין ערך שיפוצים בדירתו. השיפוצים הנרחבים גרמו טירחה וטירדה לבני הבית. בוקר אחד פגש מר גרין את הקבלן. הלה ביקש ממנו לשלם מקדמה על העבודה. ולכן ביקש מאשתו שתסור אל הבנק ותוציא \$20,000 במזומן, סכום אותו חסך במשך זמן רב, כדי לשלם לבעלי המקצוע השונים.

גב’ גרין נסעה אל הבנק, קבלה לידה את הסכום, אותו ספרה בדיוקנות, עטפה את השטרות בזהירות, בשקית נילון, והכניסה אותם לתיקה. כיוון שממילא נמצאה באזור המסחרי, הגדוש חנויות, החליטה לנצל את ההזדמנות לקניות.

כשחזרה הביתה, כבר היתה השעה מאוחרת, גב’ גרין סיפרה לבעלה על הקניות שערכה... היכן המזומנים שהוצאת מהבנק? היא הזדרזה להביא את תיקה, אך התמהמה לשוב... בעלה שהמתין בדריכות, החל לדאוג, דאגותיו קבלו מימד רציני כשראה את אשתו שבה אחר זמן לחדר בו המתינו בני הבית, חיוורת ורועדת. כמעט בלחישת סיפרה להם כי... התיק נעלם! - נעלם? נזעק בעלה רק לא זה... לא יתכן, ילדים, בבקשה רוצו לחפש את התיק של אמא בכל הבית! הילדים המבוהלים התפזרו ברחבי הבית, חיפשו, חיטטו בכל פינה, הזיזו חפצים, הרימו כיסויים, ידיהם ובגדי התמלאו אבק ואבק - אך הכסף לא נמצא... נסי להיזכר, ביקש בעלה, האם התיק היה בידך כאשר שבת הביתה? זכור לי שבשופי אחזתי בידי חבילות ולא תיק, כלומר, רוב הסיכויים שהתיק אבד במרכז המסחרי הסואן, ולפיכך הסיכויים קלושים.

לא נותר אלא להתפלל, וכל דעביד רחמנא לטב עביד. כל בני המשפחה נצמדו לספרי התהילים והחלו לומר פרקי תהילים בכוונה רבה. לפתע צלצל הטלפון ומעבר לקו נשמע קול זר אשר ביקש לדבר עם הגב’ גרין. ערב טוב, שמי ויליאם, רצוני לשאול האם אבד לכם תיק? - כן, ודאי, תיק כחול עם מסמכים ומעטפה ובה כסף רב. ובכן, אני מצאתי את התיק, מה הכתובת כדי שאוכל להשיב לכם אותו...

לאחר כשעה דפיקה בדלת. שלום, שמי ויליאם, האם זה התיק שאבד לך? תודה רבה, תודה רבה לכם! אמרה כשקבלה לידה את התיק, אך הואילו רגע להמתין רגע קט. היא נכנסה לחדר צדדי, רוקנה את התיק מתוכנו, ובדקה היטב את תכולתו. כן, להפתעתה הכסף במעטפה נמצא בשלמותו, לא היה חסר בו אף סנט אחד! - במה אוכל להודות לכם? אינני מתכוון לקחת כסף או מתנה אחרת תמורת המציאה שלי, אמר. אם רצונכם לשלם לי, הייתי מעדיף תגמול מסוג אחר. מה בקשתך? אני בסך הכל מבקש מכם ברכה, כי אמא שלי תמיד היתה אומרת, שברכה של יהודי שווה הרבה יותר מכסף. הם העתירו עליו ברכות אינספור, איחלו לו מכל טוב שאפשר לאחל במושגים של גוי... ויליאם הודה לבני משפחת גרין וסב על עקבותיו כדי לשוב לביתו.

בהגיע ויליאם לביתו, נדהמה אשתו לראות את בעלה מתפתל מכאבים. מה קרה? שאלה בבהלה. תקף אותי לפתע כאב בטן חזק. בקושי יכול היה לדבר. היא הביטה בו בתמהון, מעולם לא זכור לה שבעלה נתקף אי פעם בכאבי בטן... מוזר! חשבה לעצמה וניסתה לחשוב, שמא הוא אכל

היום דבר מה שגרם לו לכך? אבל לא מצאה כל סיבה לכאבים הללו. לפתע נזכרה בקורות היום, וההבעה שעל פניה הפכה להיות כעושה ובעיניה ניצוץ של מבט מרושע, הרי בקשת ברכה מהיהודים, הלא כן? כנראה זו טיבה של ברכה מיהודי... הא לך ברכה בנוסח יהודי... אל תאמרי כן! זעק כשהוא מתפתל מיסורים, אמא שלי ודאי ידעה מה היא אומרת, ובמקום להתעסק בסברות שוא, מוטב לתקשרי לרופא! היא חייגה מיד לרופא וסיפרה לו על מצבו של בעלה. האם הוא יוכל להגיע אלי, למרפאה? לא ולא, הוא אינו יכול אפילו לעמוד על רגליו, הוא מתפתל מכאבים, הוא חייב ביקור בית. לצערי, לא אוכל להגיע הערב, יהיה עליכם להמתין עד הבוקר, אז אגיע אליכם מוקדם, עוד לפני שאני פותח את הקליניקה. עד מחר? נדהם ויליאם, הרי הדבר עלול לגרום לי מחר הפסד של יום עבודה...

אבל הרופא נותר בשלו, ונתן בינתיים מספר הוראות כדי להקל מעט על כאביו עד הבוקר. ויליאם ביקש מאשתו להתקשר לבוס במקום עבודתו, לעדכן אותו במצב, ולהודיע שמחר הוא לא יוכל להגיע לעבודה.

לאחר לילה של סבל, הגיע הבוקר, והוא המתין לרופא. הרופא עדיין לא הגיע, והדבר הפליא את ויליאם. אלא שעד מהרה התבררה לו הסיבה והתבהרה התמונה כולה, באותו בוקר קרסו מגדלי התאומים במנהטן, ואילולא אותה ברכה של יהודים... מן הסתם, הוא היה מגיע כדרכו לעבודה בקומה ה-89 (מיקום הפגיעה של המטוס הראשון) של אחד המגדלים הללו... כשכולו מצטמרר בסערת רגשות, התקשר ויליאם למשפחת גרין, סיפר להם על המאורע המופלא, ואמר: עתה אני יודע היטב שברכה של יהודים שווה הרבה יותר מכסף, היא שווה את כל החיים... אילו אותו גוי היה לוקח לעצמו את התיק עם הכסף, סביר להניח שלא היתה עומדת לו הזכות הזו להישאר בחיים. המסקנה שעולה מסיפור זה שממצוות לא מפסידים”.

[“נפלאותיך אשיחה”]

ברכת התורה רינה

”לְאֲדָם מְעַרְבֵי לֵב וּמַחַ מְעִנָּה לְשׁוֹן” [משלי טז, א]

לעילוי נשמת מו”ר אבי: יעקב בן רחל וצדוק

מרת אימי: שרה-סרח בת שמחה ויוסף

מרכוס מרדכי בן רבקה ויוסף: דינה בת שרה

נפתלי בן רוח: סמי בן שמחה: גורג’י בן שמחה

רבי מאיר בן אשר: יוסף חיים בן לאה: יהודה בן טובה

שלמה בן זוהרה: יעקב בן סאלם: חיים בן דוד ורחל

אשר מסעוד בן זוהרה: רחמיים בן חאור אברהם: רפאל בן תמו

אפרים בן ציון ורבקה: עופר בן יחיא: דויד (רוג’ה) בן שמחה

משה אהרן בן מאיר יצחק: מאיר בן שמחה: שמעון בן רחל בן זינו

מינה בת מרדכי שמואל: יפה נדרה בת נעימה: רוח בת שמשון

הגר בת אהרן והרטה: כותון בת חביבה: האובה (דייני) בת טובה

רחל בת חנה: חנינה בת כמיסה: ורד בת אידה: חנה בת אביבה וראובן

להצלחה: אליעד יעקב, הדס-הודיה, תמר, יעל, מיכל שרה בני פאולה: בנימין בן צילה.

זיווג הגון: ג’ימי שמואל בן אסתר: אליעד יעקב בן פאולה: יצחק בן חיה: אליהו בן אילנה

רחלי בת זוהרה: עדינה בת שמחה: לאה רחל בת איריס: בתיה בת אסתר

זוהרה בת אטו: נעמה בת אסתר: תמר בת פאולה

לרפואת:

הרב מאיר נסים בן כמסאנה שליט”א

יעקב ישראל בן גלית: אריאל בן אביגיל

מנחם בן עליזה: שמעון בן רחל: אברהם בן אנט

עודד בן הגר: גולן בן דינה

אורטל בת גלית: יקטוריה בת שרה: זולית בת חנה

פאולה בת דינה: גלית בת רות: מרים קרן בת רבקה

אילה לאה בת ציפורה: שושנה בת שדרה

רחל בת נארה: רות בת לינה: נורית בת רחל

לימור הודיה, ושחנה בנות תורן יפה

לזרע של קיימא:

יהודה יחזקאל יוסף בן רחל מרים

נפתלי שלמה בן לאה: ליאור בן דינה

שושנה רייזל בת מינה: שירה בת שושנה

מיטל בת לולו: ליאת בת יוקטוריה

שמחה צביה בת רחל: יובל בן שלומית

רחל בת חיה: עדי בת מוזל

להזמנות, להקדשות ולתרומות בסלולרי - 050-3828752

או במייל: Ronbarina@gmail.com

כתובת: רח’ הקוצר 2 רמת השרון מ.47209

מצוה לתרום מכספי מעשר לזיכוי הרבים